

NORGE I RØDT, HVITT OG BLÅTT

Hvorhen du går i li og fjell, en vinterdag en sommerkveld ved fjord og fossevell. Fra eng og mo med furutrær, fra havets bryn med fiskevær og til de hvite skjær. Møter du landet i trefarvet drakt, svøpt i et gjenskinn av flaggets farveprakt.

Se en hvitstammet bjørk oppi heien, rammer stripen av blåklokker inn mot den rødmalte stuen ved veien, det er flagget som vaier i vind
Ja så hvitt som det hvite er sneen, og det røde har kveldssolen fått,
og det blå ga sin farve til breen, det er Norge i rødt hvitt og blått.

En vårdag i en solskinnstund, på benken i studenterlund, der sitter han og hun. To unge nyutsprungne russ, to ganske nylig tente bluss i tyve grader pluss. Hun er som en gryende forsommerdag, som farves av gjenskinnet av det norske flagg.

Ja, så hvit som det hvite er kjolen, og så rød som det rø' hennes kinn,
hennes øyne er blå som fiolen, hun er flagget som vaier i vind.
Han har freidig og hvitlugget panne, og en lue i rødt har han fått.
Med en lyseblå tiltro til landet, står vår ungdom i rødt, hvitt og blått.

De kjempet både hun og han, nå lyser seirens baunebrann utover Norges land. Mot himlen stiger flagg ved flagg som tusen gledesbål idag for alle vunne slag. Det knitrer som før over hytte og slott, et flammende merke i rødt og hvitt og blått.

Som et regnbuens tegn under skyen, skal det evig i fremtiden stå.
Se det glitrer igjen over byen, i det røde og hvite og blå.
La det runge fra gaten og torget over landet som nordmenn har fått.
Du er vårt, du er vårt gamle Norge, vi vil kle deg i rødt, hvitt og blått.